

Velký test v terénu - 1. část

Autor: Qark

Datum: 16. 09. 2005 14:02

URL: <http://www.qark.net/clanek/velky-test-v-terenu-1-cast>

A je to tady. Hlásím se s prvními výsledky Velkého testu balení v terénu.

Jen podotknu, že mým cílem byly opravdu krásné holky a balil jsem je většinou velmi jednoduše. Nejčastěji jsem si všiml nějaké maličkosti a o té jsem začal mluvit a dál to rozvíjel. Je jasné, že jsem vždy neuspěl, dokonce jsem udělal i pár hloupostí. Ale k tomu ten test vlastně byl, že? Jednou jsem byl dokonce odhalen, ale svoji identitu jsem zapřel a skvěle se bavil.

Věřím, že až dočtete do konce, tak si uvědomíte, jak lehké je holku oslovit a že k tomu stačí jen pár úplně obyčejných blbostí. Důležité je jen nenechat se ze začátku odbýt.

Přehled balení je seřazen chronologicky.

??, ?? let, supermarket, 10/10

Stála přede mnou ve frontě a platila.

Měla pěkný boty s pořádnou špičkou. Když se na mě otočila, usmál jsem se a ukázal na její boty se slovy "Skvělý boty, jen by mě zajímalo, jak se v nich dá chodit."

Ona: "Docela dobře, jsou celkem pohodlný."

Já: "Neříkej mi, že se ti do nich vlezou všechny prsty, já bych tam nedal snad ani dva."

Usmála se.

„Krásně se usmíváš, nechtěla bys se mnou zajít na chvíli na kávu?“, povídám jí. Zčervenala, sklopila oči a se slovy „Já jsem vdaná.“, sebrala nákup a utekla pryč.

Katka, 20 let, tramvaj, 8/10

Nastoupil jsem do tramvaje a uviděl šikovnou kočičku. Podívala se na mě, snad se i trošku usmála, nevím. Každopádně jsem přeručkoval mezi lidmi až k ní a nevěděl co říct. Nakonec mě napadla pěkná kravina. „Revize jízdenek!“, hlásím. Holka sebou trhla jako by ji na nože brali. Zděšeně na mě hleděla, dokud jsem se nepřiznal, že revizor nejsem a že jsem si dělal jen legraci. Viditelně jí spadl kámen ze srdce.

„Ty nemáš jízdenku, že?“, povídám. Neměla. Omluvil jsem se, že jsem ji tak vylekal a nabídl kompenzaci. „Tak to mě mrzí, že jsem tě tak vylekal. Můžu tě za to někam pozvat? Slibuji, že ti pak koupím lístek, aby ses už nemusela bát.“ Smála se a souhlasila. Vystoupili jsme další zastávku a šli na kávu.

Lada, 18 let, zastávka, 8/10

Milá Lado, snad se nebudeš zlobit, že to tu zveřejňuji.

Seděla na zastávce na lavičce a něco zuřivě mačkala do telefonu. Přišel jsem za ní a povídám „Nemusíš mi psát, už jsem tu, můžeš mi to říct rovnou.“ Podívala se na mě a říká: „Tobě taky nic nepišu.“, a psala dál. Snažil jsem se to zachránit. „No to je pravda, nemáš totiž moje číslo.“

Ona: „Nenapsala bych ti, ani kdybych ho měla.“

Já: „Chápu, asi raději telefonuješ.“

Ona: „A proč bych ti vlastně měla psát?“

Já: „Protože bych tě chtěl večer pozvat do kina.“

Ona: „A proč zrovna mě?“

Já: „Protože jsi moc pěkná holka.“

Ona: „Nejsi náhodou Qark?“, zeptala se nečekaně.

Já: „Ne, co to je Kark?“, dělal jsem blbýho.

Ona: „Aha, tak nic, to je jedno“, zase se zadívala do mobilu, „ale já stejně dneska večer nemůžu.“

Já: „To nevadí, tak já ti zítra zavolám a domluvíme se třeba na jindy.“

Eliška, 26 let, tramvaj, 9/10

Přišel jsem za ní a povídám: „Můžeš mi říct svoje poštovní směrovací číslo?“

„Proč?“, povídá ona.

„Jsi z Brna?“, ptal jsem se dál.

„Jsem.“

„A jak se jmenuješ?“

„Eliška.“

„Skvělé jméno!“, tady mi trošku došly nápady a chvílku jsem mlčel.

„Proč jsi chtěl vědět to PSČ?“

„Protože mi bylo blbý se zeptat rovnou na telefon a pozvat tě někam na kávu a krásně si s tebou popovídat.“

„No já bych ti ten telefon klidně dala, měl ses zeptat.“

„Tak to zkusíme ještě jednou... Ahoj Eliško, dala bys mi svoje telefonní číslo, abych ti mohl brzy zavolat a vzít tě třeba někam na kávu a krásně si s tebou popovídat.“

„Dobře, a jak se jmenuješ ty?“

Přiznávám svoje jméno a ona diktuje číslo, při té příležitosti se ptám i na věk.

Jana, 19 let, na schodech u autobusu, 9/10

Stála tam s kytkou a měla v ruce dvě kabelky.

Já: „To je dneska nějaká nová móda nosit dvě kabelky?“

Ona: „A proč jako?“, zeptala se velmi inteligentně.

Já: „No přijde mi divný, nosit dvě kabelky. To máš v jedné doklady a druhé klíče?“

Ona: „Ne,“, smála se, „jednu jsem si nechala v pátek v práci a tak si ji vezu domů.“

Já: „Aha, a co ta kytka?“

Ona: „Ta je pro mamku.“

Já: „Má svátek?“

Ona: „Ne, narozeniny. Jejda, už mi jede autobus.“

Já: „Rád bych si s tebou někdy popovídal. Dej mi aspoň číslo, ať ti můžu zavolat a domluvíme se.“

Dostal jsem vizitku.

??, ??, v autobuse, 7/10

Chvilku poté, co jsem dostal vizitku, mi přijel autobus a v něm seděla zrzka. Přisedl jsem si k ní a ona se okamžitě začala dívat z okna a na mě se vůbec neotočila.

Všiml jsem si, že má taky dvě kabelky a tak jsem zkusil to stejné co předtím. Naklonil jsem se k ní a povídám. „To je dneska nějaká nová móda nosit dvě kabelky?“

Holka ani neotočila hlavu a seděla jako zařezaná, civěla z okna a dělala, že mě neslyší. Vzhledem k tomu že jsem se k ní předtím naklonil a vůbec jsem nešeptal, tak to nemohla přeslechnout. Po chvilce se na mě otočila a příšerným tónem mi povídá: „To se mě jako ptáte?“

Museli byste slyšet ten tón, bylo tam tolik opovržení. A navíc to vykání. Děsně mě to rozesmálo. Snažil jsem se maskovat smích a tak jsem jí odpověděl jen: „Ano“

Zase chvilku ticho. Asi přemýšlela co odpovědět a pak vypálila: „To jsou dvě kabele.“

Málem jsem vyprskl smíchy. Vlastně to bylo úplně poprvé za svůj život, co jsem slyšel od holky tak nepřijemný tón. Ta holka byla viditelně podrážděná. Asi se nechtěla bavit. Raději jsem to rychle ukončil větou: „Aha, tak jestli to jsou dvě kabele a ne dvě kabelky, tak to se moc omlouvám.“, a dusil se smíchem, dokud nevystoupila.

Nikdy si nedělejte hlavu z toho, že vás nějaká odpálkuje. Ač se to nestává často, stát se to může. Není to žádná hanba, spíš taková legrace. Naučte se raději takovým situacím smát, protože někdy bývají opravdu komické.

Jitka, 24 let, v autobuse, 9/10

Přišel jsem k ní a sedl si vedle ní.

„Ahoj, ty seš ale pěkná holka. Nezašla bys se mnou večer na kafe?“

„Já mám přítele.“

„Vážně? Tak to je super, to musíme oslavit. Co třeba dneska v pět?“

„Já nemůžu, mu by se to nelíbilo.“

„Proč nelíbilo, vždyť budeme pít na jeho zdraví.“

„On je hodně žárlivej.“

„No to chápu, jsi pěkná holka. Jestli se ti to nehodí v pět, tak se můžeme sejít klidně až v šest.“

„Já dneska nemůžu.“

„Tak mi dej číslo a já ti zavolám. Můžeme se domluvit na jindy.“

„No dobře, ale raději napiš sms. Já nerada telefonuji.“

Napsal jsem jí a dali jsem si sraz. Na rande přišla s kamarádkou a tu se mi snažila dohodit. Byl jsem z kamarádky docela překvapený, protože to byla vážně žhavá kočka a moc fajn se s ní povídalo. Krásná ukázka toho, že pěkný holky nemají kluka.

Pokud nejste dobří baliči a necítíte se na balení na veřejnosti, doporučuji na rozjezd nějaký bar, diskotéku, klub. Tam nemusíte vymýšlet žádné věty, jen přijdete za holkou a řeknete „Ahoj“.

V místech, kam se chodí lidé bavit, je jednodušší najít téma. Můžete se představit, dát si drink, bavit se o tom jestli tam ta holka chodí často. Jestli se jí tam líbí. Prostě cokoliv vás napadne.

A to je pro dnešek vše. Příště tu najdete ukázky, jak se chovali i jiní baliči, kteří mi poslali výsledek svého snažení.